

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 12 czerwca 1885.

92.

Ustawa z dnia 10 marca 1885,

upoważniająca ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z ministerstwem krajów korony węgierskiej umowy w przedmiocie pomnożenia monety zdawkowej miedzianej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

Upoważnia się ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z ministerstwem krajów korony węgierskiej następującej umowy w przedmiocie pomnożenia monety zdawkowej miedzianej:

Artykuł I.

Na zasadzie artykułu XII przymierza cłowego i handlowego dwóch części monarchii, postanawia się za wspólnem porozumieniem pomnożyć monetę zdawkową miedzianą o dwa miliony złotych.

Artykuł II.

Z sumy tej przejdzie 70 od sta na rachunek królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a trzydzieści od sta na rachunek krajów korony węgierskiej.

Artykuł III.

Bite być mają sztuki jednocentowe. Ministerstwu królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych zostawia się jednak zarządzenie wybicia pewnej części, stosownie do potrzeby także w sztukach półcentowych.

Wiedeń, dnia 10 marca 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

(Polnisch.)

Dunajewski r. w.

93.

Ustawa z dnia 2 kwietnia 1885,

o wykonywaniu władzy sądowej nad obroną krajową.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

§. 1.

Z osobami należącemi do obrony krajowej, które zostają w czynnej służbie u obrony krajowej, albo, jako niezostające w czynnej służbie, zostaną do służby powołane w myśl postanowień ustawy o obronie krajowej, postępowanie należy w sprawach karnych według ustaw wojskowych.

Jednakowoż te postanowienia, któreby zagrazały ścieśnieniem zdolności do wykonywania praw i czynności cywilnych lub przedłużeniem ustawowego okresu służby, nie będą do nich stósowane.

Nadto w razie skazania za zbrodnie i występkie nie wojskowe, następstwa wyroków wzmiankowanych w §§. 45 aż do 48, 50 i 87 ustawy karnej wojskowej, przytoczone w §. 45, lit. b) i c), tudzież w §§. 50, 54 i 87 tejże ustawy, tylko o tyle i tak długo dotyczyć ich będą, jakby to musiało także nastąpić według ustaw cywilnych.

§. 2.

Z osobami, należącemi do obrony krajowej, nie będącemi w czynnej służbie, które popełniły występek wojskowy

1. podczas zgromadzenia kontrolnego (raportu głównego),
2. w przymiocie swoim jako oficerowie w mundurze wojskowym, postępowanie należy według ustaw karnych wojskowych.

§. 3.

Osoby, należące do obrony krajowej, dopóki są poddane władzy sądowej wojskowej (§§. 1 i 2), jakoteż w służbie piśmiennej, ulegają wojskowym przepisom porządkowo-karnym.

§. 4.

Stósowanie ustaw wojskowych zaczyna się w razie powołania i uruchomienia, zarządzonego na rozkaz Cesarza, od dnia doręczenia rozkazu powołującego lub ogłoszenia tegoż według przepisów, we wszystkich innych przypadkach, od dnia powołanemu do stawienia się wyznaczonego, jeżeli zaś pierwej wstąpił do szeregu, od dnia wstąpienia.

Stósowanie ustaw wojskowych ustaje od przeniesienia w stan nieczynny lub od wystąpienia ze służby. Te jednak sprawy karne, które się już toczą w Sądach obrony krajowej (§. 5, ustęp 1) mają być w tychże dokonane.

Osoby, należące do obrony krajowej, karane być mają według ustaw wojskowych od tej chwili, w której zaczynają podlegać władzy sądowej wojskowej, także za zbrodnią wojskową zbiegostwa lub umyślnego okaleczenia się, popełnioną przed tym terminem.

§. 5.

Władzę sądową wojskową nad osobami, należącemi do obrony krajowej, wykonywaja w sprawach karnych w pierwszej instancji sady wojskowe, które tworzone będą według przepisów dla wojska stałego obowiązujących, a których członkowie powołani być mają z obrony krajowej, w razie zaś potrzeby, jakotęż do sądów ustanawianych podczas wojny, mogą być powołani także z wojska stałego (marynarki wojennej).

Sądom obrony krajowej, w czasie wojny ustanowionym, poruczone być może także prowadzenie śledztw sądowo-karnych z osobami, które według ustawy z dnia 20 maja 1869 (o zakresie działania sądów wojskowych [Dz. u. p. Nr. 78]), podlegają władzy sądów wojskowych.

Do trzymania w areszcie podczas śledztwa i do wykonywania kar uwięzienia używać należy więzień wojskowych armii.

§. 6.

W sprawach karnych osób, do obrony krajowej należących a sądownictwu wojskowemu podlegających, rozstrzygają w drugiej i trzeciej instancji sady drugiej i trzeciej instancji, istniejące dla wojska stałego i marynarki wojennej.

§. 7.

Jeżeli osoba, do obrony krajowej należąca popełniła zbrodnią wojskową lub występek wojskowy, w czasie, gdy podlegała sądownictwu wojskowemu, ale ten czyn karygodny został odkryty dopiero po jej wyjściu z pod władzy sądowej wojskowej, sady wojskowe (§. 5) działać mają przeciwko tej osobie dopiero wtedy, gdy znowu będzie podlegała władzy sądowej wojskowej (§. 4).

§. 8.

Z powodu czynów karygodnych, nie dających się zaliczyć do zbrodni i występków wojskowych a popełnionych przez osobę, należącą do obrony krajowej, w czasie, gdy osoba ta pod względem owych czynów podlegała sądownictwu wojskowemu, ale odkrytych dopiero wtedy, gdy właściwość władz sądów wojskowych względnie do tych czynów, już ustala, postępowanie toczyć się ma zawsze w sądach cywilnych.

Sady cywilne trzymać się mają w tych przypadkach ustaw karnych powszechnych, o ile te nie są surowsze od ustaw karnych wojskowych, w którym to razie stosowane będą ustawy wojskowe.

§. 9.

Jeżeli osoba, należąca do obrony krajowej, popełniła czyn karygodny przed czasem przejścia pod wojskową władzę sądową, postępowanie karne toczyć się ma w sądach cywilnych (wyjawszy przypadek przewidziany w ustępie 3 §fu 4go i w §fie 2gim).

§. 10.

Gdy czyn karygodny osoby należącej do obrony krajowej, dla którego sady cywilne są właściwemi, zejdzie się z czynem karygodnym tej samej osoby, dla którego właściwemi są sady wojskowe, natenczas postępowanie, toczyć się mające z powodu tego ostatniego czynu przed sądem wojskowym, odbyć się winno przed owem, dla którego sąd cywilny jest właściwym, jeżeli zbrodnia spełniona pod

jurysdykcją cywilną nie jest zagrożona kara śmierci lub dożywotniego więzienia, czyn zaś, który mają sadzić sądy wojskowe. Lżejsza kara jest zagrożony. Jeżeli sądy karne, tak cywilny jak wojskowy uznają obżałowanego winnym czynu karygodnego, ten z owych dwóch sądów karnych, który później wyrok wydaje, winien przy wymiarze kary mieć stósowny względ na kare, która winnemu wymierzona została poprzednim wyrokiem.

Ta kara, która pierwą została zawyrokowana, ma być pierwą wykonana.

§. 11.

Do przeprowadzenia postępowania karnego, dla którego sąd cywilny jest właściwym, może być w przypadkach §§. 9 i 10 wydelegowany inny sąd cywilny według przepisu powszechnej ustawy o postępowaniu karnem.

§. 12.

Ustawa niniejsza nie narusza postanowień prawnych względem rozciągania na osoby wojskowe postępowania doraźnego, odbywającego się w sądzie cywilnym.

§. 13.

W sprawach cywilnych, osoby należące do obrony krajowej, podlegają ustawom powszechnym i sądom cywilnym.

§. 14.

Postanowienia §§. 12 i 13 ustawy z dnia 20 maja 1869 (Dz. u. p. Nr. 78) o zakresie działania sądów wojskowych, stosowane będą mają takie do obrony krajowej.

§. 15.

Wykonanie ustawy niniejszej nabywającej moc od dnia ogłoszenia, w którym zarazem traci moc swoją ustanowiona z dnia 23 maja 1871 (Dz. u. p. Nr. 45), poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości i obrony krajowej, którzy porozumieć się winni z wspólnym Ministrem wojny, o ile ustanowią się do jego zakresu działania.

Wiedeń, dnia 2 kwietnia 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Pražák r. w.

Welsersheimb r. w.

94.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 18 maja 1885,

tyczące się udzielenia dalszych zapomóge z funduszów państwa okolicom Galicyi, Lodomeryi i Krakowskiego w r. 1884 powodziami dotkniętym.

Na zasadzie §fu 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21 grudnia 1867 (Dz. u. p. Nr. 141), postanowiłem i stanowię co następuje:

§. 1.

Upoważniam Rząd mój, aby celem dalszego zwalczenia niedostatku w okolicach Mego królestwa Galicyi i Lodomeryi, tudzież Wielkiego księstwa krakowskiego powodziami w r. 1884 nawiedzonym, wydał z funduszów państwa w miarę rzeczywistej potrzeby następujące kwoty:

1. kwotę 150.000 zł. na zapomogi niezwrotne dla podupadłej ludności;
2. kwotę 300.000 zł. na zaliczki bezprocentowe dla podupadłych gospodarzy wiejskich pod odpowiedzialnością galicyjskiego funduszu krajowego za zwrót tych zaliczek.

§. 2.

Zaliczki zwrócone być mają w sześciu równych ratach rocznych, poczynając od dnia 1 stycznia 1886.

Zaległe raty zaliczek ściagane będą od tych, którzy je otrzymali, porządkiem administracyjnym.

§. 3.

Dokumenty prawne, podania i czynności urzędowe, tyczące się zapomóg i zaliczek w §. 1 wzmiankowanych, mianowicie tyczące się zabezpieczenia zaliczek, tudzież dokumenty, które będą wygotowane celem wystarania się o pożyczkę krajową w sumie najwiecej aż do 200.000 zł. przez galicyjski sejm krajowy, z przyczyny powodzi 1884 na zapomogi dla podupadłych gospodarzy wiejskich, uchwalonej, jakież udziałowe zapisy dłużne i kupony od udziałowych zapisów dłużnych tej pożyczki, uwalniają się od stępli i opłat.

§. 4.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy od dnia ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Schönbrunn, dnia 18 maja 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Pražák r. w.

Ziemialkowski r. w.

Conrad r. w.

Dunajewski r. w.

Falkenhayn r. w.

Welsersheimb r. w.

Pino r. w.

